Fra Danmark.

Meddelelser af 29. Aug. — 4. Sep.

Nogle Snefnug faldt i Onsdags over Rudkjøbing — meddeler Langelands Avis.

Dødsfald. Maribo, den 2. September (R. B.) Sognepræst i Hunseby Daniel Christjern Bater er i Dag afgaaet ved Døden i en Alder af 66 Aar.

Adventistisk Højskole. I Følge Frederikshavns Avis har Gaardejer Ottosen, Frederikshavn, folgt 6 Tdr. Land af Gaarden „Frydenstand"s Jorder til Adventistsamfundet, der agter at opføre en Højskole for Menighedens Medlemmer i hele Skandinavien, samt et Hospital.

Nord-Østersø-Kanalen, der med hurtige Skridt nærmer sig sin Fuldendelse, har ialt kostet 156 Mill. Mark, hvoraf 106 Mill. betales af det tyske Rige, medens Prøjsen bidrager med 50 Mill. De aarlige Vedligeholdelses- og Driftsudgifter er anslaaede til 1,900,000 Mark. Kanalen har en samlet Længde af noget over 52 Sømil, og det vil tage 10 Timer at gjennemsejle den, iberegnet Opholdet i Sluserne.

Kong Georg af Grækenland ankom til Kjøbenhavn i Torsdags Formiddags med det ordinære Tog fra Korsør og modtoges paa Banegaarden af Kronprins Valdemar og Prinserne Georg og Nicolaus af Grækenland. De kgl. Herskaber kjørte kort efter med Iltoget til Fredensborg, hvor de modtoges af Kongen, Dronningen, Kejserinden og Dronning Olga, Storfyrsttronfølgeren og flere fyrstelige Personer.

Ildebrand. Odense, den 1ste Sept. I Aftes nedbrændte Gaardejer Rasmus Frederiksens Gaard paa Svindinge Mark. Først brændte et Hus i Nærheden af Gaarden; fra dette forplantede Ilden sig til Gaarden. En Del Indbo brændte. Ilden opstod ved en 4 Aars Drengs Leg med Tændstikker. Bygningerne var assurerede for 7000 Kroner, Avl og Indbo for 14000 Kroner.

Pastor Hans Dahl nedlægger i Nationaltidende paa Sprogets Vegne en varm Indsigelse imod, at man indfører det fra Tysk hentede, grimme og vanskeligt udtalelige Ord „Fortsættelsesskole". Haa henviser til, at Skolen i Hejls har indført det eneste rigtige og naturlige Navn „Efterskolen i Hejls" og beklager, at „den ikke langt derfra oprettede Efterskole i Holsted fører ved Tankeløshed endnu Navnet: „Fortsættelsesskolen i Holsted."

Dronningen af Grækenlands Fødselsdag. Kjøbenhavn, den 3. September. I Anledning af Dronningen af Grækenlands Fødselsdag har de fyrstelige Personer, der for Øjeblikket befinder sig paa Fredensborg, med Undtagelse af Kongen og Dronningen, i Dag overværet en Messe i den russiske Kirke i Bredgade og derefter bejeuneret om Bord paa „Polarstjernen." Kl. 12 saluterede Forterne „Polarstjernen" og „Osborne".

Usse Birkedal. Den bekjendte frisindede Præst har søgt Afsked. Nogle angive Grunden at være hans Døvhed; atter andre paastaa, at Motivet er hans Higen efter at komme i politisk Virksomhed, i Egenskab af Journalist og Taler. Birkedal skal være engageret ved Bladet Sydsjælland, et „rent" Venstreorgan. Soc.-Dem. meddeler, at Birkedal ved et Fredsmøde for kort Tid siden har udtalt sig saaledes: „Er der, noget, der er naturligt, er det Socialismen og der kan ikke sættes Bom for, at Broderfølelsen kommer frem. Det store brede Folk har allerede begyndt at række hinanden Haanden over Landgrænsen, og jeg hilser Socialismen som et Vaartegn."

Nyt literært Foretagende. I den nærmeste Fremtid vil der paa Siegfried Michaelsens Forlag blive paabegyndt et stort literært Foretagende, idet der under Fællestitlen „Klassiker-Bibliothek" agtes udgivet en Samling af alle de største udenlandske Klassikeres Værker i dansk Oversættelse. Udvalget vil væsenligst komme til at omfatte de dramatiske Hovedværker, hvortil Begyndelsen vil ske med Udgivelsen af Schiller, der bliver repræsenteret ved følgende 9 dramatiske Arbejder: Don Karlos, Røverne, Wilhelm Tell, Fiesco, Kabale og Kjærlighed, Marie Stuart, Jomfruen fra Orleans, Bruden fra Messina og Wallenstein, hvortil Oversættelsen er besørget af Hr. Johannes Magnussen, medens Professor P. Hansen vil indlede hvert enkelt Stykke med et kritisk Forord. Foretagendet vil blive udgivet i Subskribtion til en meget lav Pris.

Ildlos paa Als. Gammelgaard paa Als er nedbrændt. Der indebrændte 200 Svin og 3 Tyre. Man tror, at Ilden er paasat ligesom nogle Dage før ved Ballegaard.

Estrups Sagsanlæggelse. Det var ifølge Roskilde Dagblad i en privat Diskussion, der førtes paa Gjæstgivergaarden i Hasley, at Hr. Redaktør Petersen udtalte sig misbilligende om den Trafik at bruge Statskassens Midler uden Bevillingsmyndighedernes Tilladelse. At en Tilstedeværende blev Hr. Redaktør Petersens Ytringer forebragt Hr. Estrup, der deraf tog Anledning til at indstævne Redaktøren.

Sjældne Trillinger. For nogle Dage siden afholdtes, efter hvad der meddeles Fyns Stiftstidende, en aldeles enestaaende Festlighed hos RasmusRasmussen paa Skovby Mark i Visbjerg Sogn paa Fyn, idet tre Brødre, der er Trillinger, da fejrede deres 70-aarige Fødselsdag. Man hører jo nu og da, at der fødes Trillinger, men at de alle er af Mandkjøn, hører til Sjældenheder, og at de alle opnaar 70-Aars Alderen og er i Besiddelse af usvækkede Aands- og Legemskræfter, turde vel, her til Lands i det mindste, være et aldeles enestaaende Tilfælde.

Kammerherreinde Berling lader ifølge Nationaltidende atter i Aar Ordrup By i hele sin Udstrækning desinficere. Det er et paaskjønnelsesværdigt Gode, der derved tilflyder Byen, hvis Kloak som Følge af den lave Beliggenhed er meget vanskelig at faa renset ved Udskylning. Medens Kloaken derfor i de varme Sommerdage langs Ordrup Gade udbredte en ulidelig Stank, mødes man nu over alt af den af Klorkalken og Karbolen rensede Luft. Praktiserende Læge i Ordrup, Gilbert Jespersen, fører det kontrollerende Tilsyn med Desinfektionen.

Affløring. Paa Strandmøllen afløredes i Onsdags en Buste af Fabrikant Drewsen. Højtideligheden begyndte Kl. 5½ Eftерm. Festtalen holdtes af Professor Falbe-Hansen, der talte for Familjen Drewsen, der havde besiddet Fabriken i 200 Aar; derefter afløredе Fru Trolle (Direktør for de forenede Papirfabriker Trolles Enkefru) Busten under Hurraraab fra den forsamlede Mængde. — Efter den højtidelige Del af Festen trakteredes Arbejderne med Vin og Kage. Kl. 8 afbrændtes et Festfyrværkeri og om Aftenen var Fabriken illumineret.

Et sørgeligt Ulykkestilfælde skete if. Roskilde Dagblad i Onsdags, idet Tømrer Niels Nielsen af Tolstrup kom ulykkelig af Dage. Han tilligemed en anden Mænd var beskjæftiget med at skjære Langsav; selv stod han oven paa Klodsen som skulde gjennemskjæres. Ved at træde tilbage kom han for langt ud, saa han styrtede bag over og ned paa Jorden og rev ulykkeligvis Klodsen med sig i Faldet, saa den styrtede ned over ham og ramte ham i Hovedet med en saadan Kraft, at Døden straks efter paafulgte.

Den afdøde efterlader sig en sørgende Enke og 4 smaa Børn i trange Kaar.

En Mumie i en jydsk Kirke. I Estvad Kirke i Nærheden af Skive findes der en Begravelse for Enden af Kirkens Skib, og her opbevares tvende Kister, hvoraf den ene, som indeholder et mumieagtigt Lig, staar aaben til almindelig Beskuelse af Turister og andre nysgjærrige. I mangfoldige Aar har dette været Tilfældet; men om kort Tid vil dette blive ændret, thi efter hvad der skrives til Dannebrog, mener en ny Præst, der er kommen til Stedet, ganske korrekt, at en saadan Krænkelse af Gravfreden ikke er tilstedelig, hvorfor han har gjort Skridt til i en nær Fremtid at faa Kisten sømmet til.

Endnu staar Kisten imidlertid aaben, og mange benytte sig af den sidste Frist til at aflægge Mumien i Estvad Kirke et Besøg, inden det er for silde.

Kisten, der i sin Tid har været prægtfuld og kostbar, er af hensynsløse Folk i Tidens Løb bleven saaledes rampineret, at Metalbeslaget, hvormed den har været prydet, er blevet brudt i Stykker, og Læderet, hvormed den har været beslaaet, hænger i Lafer fra Kistens Laag og Sider.

Ved at aabne Laaget, der er lagt løst over Kisten kommer man til at staa Ansigt til Ansigt med Liget, der, indsvøbt i et gulnet Klæde, endnu er fuldt bevaret, saa man tydelig kan skjælne en Kvindes fint formede, ædle Ansigtstræk, der omvølges af et kraftigt Haar, som forover skjules af en hvidgul Hætte. Korslagte over Brystet hvile de afmagrede gustengule Hænder, medens Legemet helt dækkes af det hensmuldrende Liglagens gulnede Lærred.

Den, der hviler i Kisten, er Fru Benzon, født Glud, som i Aaret 1745 stiftede det nærliggende Estvadkloster.

Et hæftig Tordenvejr med Lyn og Torden drog i Torsdags Middags henover Vester-Hornum-Egnen. Lynet slog, if. Løgstør Avis, ned og dræbte en Stud, tilhørende Mikkel Andersen i Krogstrup og ligeledes i Hyllebjerg, hvor en Hoppe blev dræbt, tilhørende Thomas Rævkjær. Uvejret varede godt og vel en Times Tid, i hvilken Regnen strømmede ned med stor Hæftigh d. En Del Hagl faa store som Valdnødder fulgte ogsaa med Uvejret uden dog, saa vidt vides, at anrette nogen Ødelæggelse af Betydning.

Jyllands Fremtid. Ved Festen den 19de Juli, da man rejste den 10 Alen høje Granitpyramide paa Risbanken i Plantagen „Dalgas," 2 Mil vest for Viborg, udtalte Oberstløjtnant Dalgas ifølge Hedeselskabets Tidsskrift følgende betydningsfulde Ord: „Særligt vilde han her fremhæve Smaaplantningerne og Hegnene. Disse vare af langt større Betydning end de store Plantager, der nok skulde vinde frem. Det var paa Smaaplantningerne og Hegnene, at Jyllands Fremtid beroede. Plantagerne udgjorde saa faa Procent af Jyllands Areal, at de ikke kunde sætte Bolværk mod Vestenvinden, men det kunde Hegnene, og disse vilde ikke koste Landmændene mere end deres Tobak i nogle Aar. Hegnene var alt saa smaat begyndt, og netop paa denne Sag maatte alle nu være med. Det gamle Ord: „Det er gode Mennesker, dem, der planter," gjaldt endnu, thi Plantningerne hyggede om Hjemmene og paa Hjemmene beroede Danmarks Fremtid. Danmark leve! (Hurra! Dalgas leve! Nifoldige Hurraraab!)

Et mørkt Billede. Den fynske Forfatter, Gaardejer Peder R. Møller, skriver bl. a. i Fyns Tidende:

Marken har ydet sin Afgrøde for denne Gang; der bliver ikke flere Haab, lides ikke flere Skuffelser derude paa Marken, før der er lagt en Vinter til den store Dynge Fortid, Tilværelsen har hobet op.

Men inde i Laderne staar de mange tomme Fag og gaber os i Møde, fra de hule Rum falder ængstende Tanker os i Sindet, og i Skyggerne under Taget filtrer sig sammen med Spindelvævet uhyggelige Beregninger om Rentepenge, Folkeløn, Skatter og Afgifter, Udgifter til Føde og Klæder og alt, hvad et Hjem kræver i 365 Dage. Saadan noget falder en Bonde i Tankerne og faar ham til at gruble, naar han ser ind i de tomme Fag, der bedre end Ord og Pen kan fortælle om en ringe Høst.

For vel vidste vi forud, mens Kornet endnu stod paa Roden, at det ikke vilde fylde meget, men det er dog først nu, da det er sat sammen inden fire Vægge, at vi har faaet Vished for, hvor lidet det fylder.

Man fristes til at tegne et mørkt Billede af det Aar vi gaar i Møde, hvor Aulen paa de gode Egne er ringe og hvor den paa de daarlige har stærk Lighed med Misvækst, hvor vi kun har Udsigt til lave Priser paa de faa Landbrugsprodukter, der kan afses, og til Spotpriser paa den Masse Kreaturer, der skal sælges.

Forulykket i en Brønd. Paa en Gaard i Hyllerslev var i Lørdags tre Mænd, nemlig Ungkarl Niels Lauridsen, Tjenestekarl Jens Madsen og Arbejdsmand Rasmussen, alle af Barde, beskjæftigede med at tage Brøndstenene op af en gammel Brønd. Trods Advarsler fra vedkommende Ejer og Paalæg om at grave Jorden bort fra Siderne efterhaanden som de kom nedad, gav de sig dog if. „Barde Avis" til Arbejdet paa den Maade, at de fra en Stige, som de satte ned i Brønden, rakte Stenene op, men uden at grave den omgivende Jord bort. Ved Middagstid vare komne ca. 4 Alen ned, og indtil da var alt gaaet godt, men lidt over Middag — medens R. Rasmussen stod nederst og rakte Stenene op til R. Lauridsen, der atter rakte dem op til J. Madsen, som stod oven for Brønden — skred Jorden sammen og begravede Rasmussen fuldstændig, medens R. Lauridsen havde akkurat Haartoppen over Jorden. Jens Madsen tog straks fat paa Udgravningen, og skjønt han var ganske alene om Arbejdet, fik han dog i forholdsvis kort Tid Niels Lauridsen gravet ud. Denne havde ikke taget mere Skade, end at han selv kunde gaa til den nærmeste Gaard for at hente Hjælp, og imens arbejdede Jens Madsen videre paa at grave Rasmus Rasmussen ud.

Hele Tiden fra Ulykken skete, til noget efter at der var kommet fremmed Hjælp til Stede — vel omtrent en halv Time — kunde Rasmus Rasmussens Klageraab høres inde fra Jordmasserne; men Lyden blev stedse svagere og svagere og svagere, og da man endelig efter et Par Timers Forløb fik ham op, var han Lig. Den forulykkede, der var en ung, raask Mand, blev gift i Fjor og efterlader sig Hustru og et Barn.

Et voldsomt Uvejr har ifølge Vendsyssel Tidende Natten til Lørdag raaset paa Sæby-Egnen. Det var vistnok det stærkeste og mest uhyggelige Uvejr i Mands Minde. Ved 2-Tiden begyndte Tordenen at rulle, og saa varede Uvejret med vekslende Styrke til henad Morgenstunden. Da Kl. blev ca. 4, var det højest. Ved den Tid rystedes Byen af flere mægtige Lynnedslag og den brølende Torden, der ledsagede dem.

Det første af Nedslagene ramte en Skorsten paa Retsvidne Alstrups Ejendom paa Vestergade. Det øverste af Skorstenspiben blev slynget ud paa Gaden, og selve Skorstenen blev slænget i to Dele omtrent ned til Loftet. Fra Loftet spredtes Lynet til begge Sider, følgende Gibsdækker, saa at hele det sammenbyggede Huskompleks, til den ene Side Trælhandler Albrechtsens Ejendom, og til den anden Side Enkefru Brøndums, bærer Mærker af Nedslaget.

Størst Skade er der dog anrettet i den af Frøken Klitgaard beboede Lejlighed, der grænser op til den ramte Skorsten. I hendes Sovеværelse var det øverste af Kakkelovnen slynget ud paa Gulvet, Pladen foran var smeltet og en hel Del var flyttet fra sin Plads. En lille Pige, der laa i Sengen faa Alen fra Kakkelovnen, forblev uskadt. Frk. Klitgaard, der var gaaet ned for at kalde paa sin Nabo, faldt besvimet om i dennes Kjøkkengang, hvor hun netop opholdt sig, da Nedslaget skete. En stor Mærkelighed er det, at ingen Mennesker kom til Skade, da Lynet næsten har været i hver en Krog af alle tre Bygninger. Ligeledes er det forunderligt, at det ingen Steder tændte.

Et andet Lyn havde slaaet ned og splintret en Flagstang ved Enkemadame Schous Ejendom i den vestlige Del af Byen.

Volkersen død. Efter flere Aars tiltagende Svaghed, fremkaldt ved en snigende Kræftsygdom, døde Tivolis gamle Pjerrot, Niels Henrik Volkersen, i Fredags Aftes. Han var født 2den Marts, 1820 i Nærheden af Skjeskør. Faderen, der var Skolelærer, fik Plads som Graver ved Frue Kirke i Kjøbenhavn, og Sønnen sattes i Bogtrykkerlære. Men han syntes bedre om Artistlivet, og i en Alder af 18 Aar debuterede han som Akrobat paa Vesterbros Theater. Her gjorde han Bekjendtskab med Busholm og Hesse, som han skulde komme til at virke sammen med næsten hele sit Liv. De tre unge Mennesker dannede i Forening et lille Selskab, der gav Gymnastik-, Akrobat- og Atletforestillinger rundt om i Landets Provinsbyer. Samtidig indstuderede de Cafortis Pantomimer, og da Tivoli aabnedes i 1843, næsten øjeblikkelig engageredes her. Straks i den første Sæson spillede Volkersen Pjerrot i den mest bekjendte af alle Pantomimer: „Harlekins mekaniskStatue". Volkersens Popularitet er steget Aar for Aar; ethvert nyt Slægtled har bragt ham nye Venner, og de gamle har aldrig forladt ham. Pjerrot blev i hans Fortolkning en Figur, som morede de voksne i ligesaa høj Grad som den henrykte Børnene. Og i alle disse Aar har han været et staaende Trækplaster ved Tivoli. Hans Publikum saa ham for sidste Gang paa Tivolis Jubilæumsdag, da han svag og afkræftet slæbte sig ind paa Etablissementet for at modtage den velfortjente Guldmedalje, og her blev han hilset med en Jubel, der tydelig tilkjendegav, i hvor stor Grad Kjøbenhavnerne forgudede ham.

Modersmaal og Gudsdyrkelse. Som Beviser paa, hvoledes et usselt Sprog kan udelevere de højeste Ting til Latteren og forhindre enhver religiøs Opbyggelse, fortæller en Indsender til Flensborg Avis nogle Træk; med hvilke Følelser man sidder i Kirken, naar man føler Trang til at referere Præstens Tale for Kuriøsitetens Skyld, det kan man forstaa, men at en Katikisation som den følgende virker alt andet end opbyggende, det kan man endnu lettere forstaa.

En Provst, der visiterede i Kirken N., rejste bl. a. følgende Spørgsmaal: „Nu, kere Bern, hvis I have en Fiende, hvad ville I da gere ved ham?" — Intet Svar. — Efter et lille Ophold spørger Provsten igjen: „Ville I saa ikke forgive ham? — „Nej!" lød det enstemmige Svar. — „Jo, kere Bern", siger Provsten, „naar I have en Fiende, da skulle I forgive ham; vi skulle stetse forgive vor Fiende."

Derpaa fortsatte han Katikisationen, og da han var gaaet længere ned i Rækken, hvisker den øverste Dreng over til den lige overfor staaende Pige: „Det er Løgn, vi maa jo ikke forgive vor Fjende." Skjønt disse Ord ikke var bestemte for Provstens Øren, maa han dog have hørt dem, thi han vendte hurtig tilbage til de øverste for yderligere at indskjærpe, at man skal „forgive sin Fiende". Børnene stod som lamslaaede, Menigheden trak paa Smilebaandet og Stedets Præst nærmede sig for hviskende at gjøre Provsten opmærksom paa den begaaede Sprogbommert. Om Provsten nu blev vred eller flov, er ikke godt at vide; han udtalte sig ikke mere om at „forgive", men sluttede Katekisationen, lyste Velsignelse, og Visitatsen i Kirken var til Ende.

Prinsessen af Wales Ankomst. Helsingør, den 2. Sept. (R. B.) Kl. 11 passerede Yachten „Osborne" Kronborg, som afgav Kongesalut, 10 Minuter efter kastede „Osborne" Anker paa Helsingørs Rhed. Kl. 12,50 ankom det kongelige Ekstratog fra Fredensborg med Kongen og Dronningen, Kejseren og Kejserinden, Kronprinsen og Kronprinsessen, Kongen og Dronningen af Grækenland, Landgrevinden af Hessen, Storfyrsttronfølgeren, Prins Valdemar og samtlige fyrstlige Gjæster paa Fredensborg undtagen Prinsesse Marie og Prins Wilhelm. Kl. 1 gik Prinsessen af Wales med Døtre i Land og modtoges ved Landgangen af de kongelige Herskaber, den engelske Legations Medlemmer og flere. Herskaberne afrejste straks efter med Ekstratog til Fredensborg, hvortil de ankom Kl. 1,20.

Et Skud. I Lørdags Aftes var der Natmanøvre paa Øster-Fælled, og der indtraf da her en Begivenhed, der let kunde have faaet sørgelige Følger.

Som sædvanlig havde man delt sig i to hinanden fjendtlige Afdelinger og hver Afdeling havde udstillet sine Vedetter. En af disse Vedetter en Kjøbenhavnersoldat, der mellem Kammeraterne gaar under Navnet „Væveren", hørte, mens han stod paa Forpost, en Mand nærme sig. Han raabte ham an, men Manden svarede ikke. Efter at have gjentaget sig tre Gange, lagde Soldaten Bøssen til Kinden og skjød, uagtet Manden ikke var længer fra ham end at han godt kunde have grebet ham.

Manden gav if. Aftenbladet, et skingrende Skrig fra sig og sprang ned i Grøften. Da nogle Soldater og Lægen kom til, saa man, at Patronens Træprop havde ramt ham i Ansigtet umiddelbart under venstre Øje. Det viste sig at være en Bondemand fra Emdrup, der havde misforstaaet eller slet ikke hørt Soldatens Raab, og som fik sig sendt et Skud Krudt lige klods i Ansigtet. Havde Skuddet ramt blot et Ubetydelighed højere oppe, havde Manden ufejlbarlig mistet Øjet.

Soldaten blev straks fremstillet for Bataillonschefen, der bebrejdede ham hans Mangel paa Konduite. Soldaten vil nu blive stillet for en Krigsret og antagelig straffet med nogle Dages mørk Arrest.

Skrevet for „Stjernen".

Arbejdsløs.

„Mama, jeg er sulten!" sagde den lille Jim og hængte fast i Moderens Skjørter. „Jeg ogsaa!" „Jeg ogsaa!" lød det i Kor, og rundt Moderen stod fem smaa forsultne Stakler og strakte Hænderne op mod deres Mama.

Det var i en lille mørk Kjælderlejlighed, Bohavet bestod af et Bord, fire Stole, en Kuffert og et Madskab; men Madskabet var tomt, uhyggelig grinede de tomme Hylder Staklerne imøde.

Der stod Moderen, en ung Kvinde mellem 25 og 30 Aar, Taarerne trængte sig frem i de lange sorte Øjenvipper og løb i klare Perler ned over de magre indfaldne Kinder, medens en krampagtig Skjælvning rystede det svage Legeme. „Ja, ja Børn", trøstede hun, „nu kommer Papa snart hjem, saa skal I faa Mad. Kan I nu gaa hen og lege lidt!" Børnene gik hen i en Krog, stille græbende uden endnu at forstaa det alvorlige i Livet. Kun Jim gik hen til Moderen: „Mama," sagde han, „Mama maa ikke græde, jeg kan godt vente lidt endnu." Hun satte sig paa en Stol, strøg med den magre Haand gjennem Drengens lyse Lokker, mens hendes Blik glasagtig stirrende ud i Rummet. Hun tænkte sig tilbage: seks Aar passerede Revu for hendes Blik, alt var saa lyst og godt at begynde med, hendes Mand havde stadig Arbejde paa Fabriken, og hver Lørdag Aften kom han hjem med sine 9 Dollars, saa kunde de gaa sammen ned i Byen og kjøbe lidt af Nødvendighedsgjenstande, Mad og Klæder og endda faa en lille Skilling tilovers.

Saa kom Sygdommen, der bandt ham til Lejet i flere Maaneder. Ogsaa det kom de over; men saa blev hun syg og gik og skrantede. Tiden gik, det ene Barn kom efter det andet; Udgifterne forøgedes, Indtægten blev ikke større og dog gik det, men nu.—

Døren aabnedes, og Manden traadte ind: „Godaften Lise!" sagde han „jeg fynes i har det saa mørkt." „Ja" Svaret „vi har ingen Petroleum." Et dybt Suk steg op fra hans Bryst, han gik hen til Lise, tog fra den kolde Pande „Ja, ja, lad nu ikke Modet, alt kan blive igjen. Gud han hjælper nok, stole paa ham."

„Fik du noget Arbejde, Hans?"

„Nej desværre; men jeg fik det om at faa faa snart Fabriken igjen, og det vil den om en Dage."

„Men saa i Storen fik du ikke der?"

„Nej! de sagde at de ikke kunde tere mere, vi skyldte allerede ingen og det var ikke let for dem selv dem, saa jeg kunde ikke faa noget prøvede flere Steder; men overalt, saa kjøbte jeg et Brød for de 10 Cents jeg ejede, og her er det.

Brødet var spist, med Band ikke Kaffe; de smaa var puttet ned i paa en gammel Madrats og et Tæppe over dem. De sov Barnets bløde, søde Søvn, uden at den Dag i Morgen kun bragte Savn.

I en flot og luksuriøst udstyret ning, i et Værelse i samme, hvor dom og Overdaadighed viste sig fulde Pragt, sad to Herrer. Paa det stod den bedste gamle Vin i Glas, hvori Druens rene Saft pe en Kasse Havanna og Is og Salt, sad hver i en magelig Fløjelsbek Lænestol og røg deres Cigar, med af og til nippede til Vinen. Deres mantringe glimrede som Lyn en lu dag, afbrudt af de massive Guldk matte Glimt:

Den ene rejste sig for at gaa:

„Well!" sagde han, „saa starter Overmorgen med min Fabrik og m Lønningsnedsættelse af 25 Pro naar saa jeg har Folk nok, beg du!"

„Ja, men tror du ogsaa at la Folk til den Pris?" indvendte han den.

„Aa ja, min Gode, jeg kjender bedre end du. Nu har de gaaet Ar løse saa længe, at de ikke ejer en og har saa smaat begyndt at sulte, de er ligefrem nødt til det, hvis leve.

„Lise, sover du?"

„Nej, Hans, jeg har ligget vaa længe; men jeg vil helst ligge med kede Øjne, saa ser jeg ikke saameget Elendighed."

Hans rejste sig overende i Sen han saa sig fortvivlet omkring. — intet, slet intet," sukkede han „de forbi, forbi, forbi!"

Lise kravlede af Sengen og kom i fattige Dragt, Hans fulgte Eksem

„Papa, maa jeg komme op?" ra Jim, og i samme Aandedrag kom jeg er saa sulten Papa."

Ja, nu gaar jeg og henter lidt M sagde Hans og gik hen mod Døren.

„Hvor vil du hen Hans?" spu Lise og gik hen og tog ham om Hal „Hvad, lille Hans, hvor vil du he sagde hun bønfaldende, mens hun t ligt saa ham ind i Øjnene.

„Ja sandt at sige, jeg ved det i men jeg tænkte at jeg maaske kunde f en Udvej. Jeg har bedt saa mind til Gud og jeg er næsten vis paa at har bønhørt mig."

„Ja, saa gaa i Guds Navn og f bringe Hjælp, hvis du tror du kan."

Er det en ung kraftig Mand, gaar, eller er det en Olding? ingen se det; Gangen er vaklende og Ryg bøjet,

Klokken var to da Hans kom igjen

„Intet!" svarede han paa Lises sp gende Blik; der sad de med de grad Børn om dem.

Der var stille, ingen vovede at br Tavsheden, da bankedes der paa Dø

„Kom ind!"

Den kommende var en Ven af Ha han var ung og livlig, Livet havde nu ikke vist ham sin alvorlige Side.

„Imorgen skal du paa Arbejde, Ha faa begynder de igjen; men de har id 25 Procent af Lønnen!"

Hans Sprang op „Det er ligemeg jeg skal arbejde for hvad de vil g mig, ellers sulte vi ihjel; men vil laane mig 5 Dollars til Lørdag Af saa vil jeg være dig meget, saa ut meget taknemlig."

„Jeg vil ikke laane dig dem; men vil give dig dem," sagde han, lagde Seddel paa Bordet og skyndte sig ud Døren. Nu havde han set noget af vets Skyggesider.

„Kan du se, Lise; Gud hørte dog Bøn."

A. Jeppesen.

Agenter ønskes. God Fortjeneste Martin Ulvestad, 715—5th St. S Minneapolis, Minn.